

ΘΩΜΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

Ο **Θωμάς Ιωάννου** γεννήθηκε τον Δεκέμβριο του 1979 στην Άρτα. Μεγάλωσε στην Πρέβεζα και σπούδασε Ιατρική στην Αθήνα. Εργάζεται ως ειδικός νευρολόγος.

Το 2012 τιμήθηκε ομοφώνως με το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα για την πρώτη του ποιητική συλλογή, *Ιπποκράτους 15*, που κυκλοφόρησε το 2011 από τις εκδόσεις Σαιξπηρικών.

Ποιήματα και δοκίμιά του έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, στον ημερήσιο Τύπο και σε συλλογικούς τόμους. Είναι τακτικός συνεργάτης του τριμηνιαίου περιοδικού ποίησης *Τα Ποιητικά*. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί και ανθολογηθεί σε διάφορες γλώσσες.

Τον Απρίλιο του 2017 η συλλογή *Ιπποκράτους 15* κυκλοφόρησε, μεταφρασμένη στα γαλλικά από την Cléo Mavroeidakos, σε δίγλωσση έκδοση από τις εκδόσεις Desmos, με τίτλο *15, rue Hippocrate*.

Πιο πρόσφατο βιβλίο του, η ανθολογία *Ο ποιητής Βύρων Λεοντάρης (1932-2014): Έτσι που τραύλισα το πεπρωμένο μου...* (Ίδρυμα Τάκης Σινόπουλος-Σπουδαστήριο Νεοελληνικής Ποίησης, 2022).

Ανοιχτή ημερομηνία

89Δ

μακέτα εξωφύλλου-συντονισμός έκδοσης:

Μαρία Τσουμαχίδου

διόρθωση:

Άννα Μαραγκάκη

σελιδοποίηση:

Έφη Ζέρβα

πρώτη έκδοση: Αύγουστος 2025

ανατύπωση: Ιανουάριος 2026

© 2025, Θωμάς Ιωάννου και εκδόσεις ΠΟΛΙΣ

Αιόλου 33, 105 51 Αθήνα

τηλ.: 210 36 43 382

e-mail: info@polis-ed.gr

facebook & instagram: Εκδόσεις Πόλις

isbn: 978-960-435-888-5

ΘΩΜΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ανοιχτή ημερομηνία

✂

•
ΠΟΛΙΣ
.....
Ποίηση

ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

«...συνεπεία μαρασμού, τελευταία περίοδος
προϊούσης γενικής παραλύσεως»

Τάχα δεν ξέρουν από τι πηγαίνουμε οι άνθρωποι
Και γράψανε πως «συνεπεία μαρασμού»
Τα λογικά και τη ζωή του έχασε

Απ' ώρα σ' ώρα τον περίμεναν
Τα μέτρα παίρνοντάς του για το γαμπριάτικο
Σ' ένα φτηνό κόντρα πλακέ
Ανάσκελα να ξαπλωθεί
Της γης του το χρυσάφι

Όμως δεν άνθισε ματαίως η ζωή μας
Εκεί που δε μας σπείρανε φυτρώσαμε
Με των ματιών μας τους βολβούς
Απότομα ψηλώνοντας στο φως

Τρέχαν τα μάτια και οι μύτες μας
Με το παραμικρό αρπάζοντας
Το βήχα και τον έρωτα
Πού να κρυφτούν δεν ξέρουν

Με σαραντάρια ακατέβαρα
Και ακροαστικά της άνοιξης
Φιλάσθενοι του πάθους από κούνια

Σε άσυλα να μπαινοβγαίνουμε
Με μοίρας ελευθέρας
Και των θεών τ' ακαταλόγιστο
Τα πέταλα μαδώντας μιας ροδάνθης

Λουνάτικο Δαφνί Δρομοκαΐτειο
Μέρη που πήρανε αέρα τα μυαλά μας

Έξω φρενών κι έξω καρδιά
Στο κάλεσμα του δρόμου